

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Tadeusz Dereń

Protokolant Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2015 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa U. M.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 22100 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki U. M. kwotę 22100 zł (dwadzieścia dwa tysiące sto złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 10100 zł od dnia 14 grudnia 2012 roku i od kwoty 12000 zł od dnia 18 marca 2015 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4856,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

początek tekstu

[Przewodniczący 00:03:19.098] ...Powódka U. M. wniosła pozew o zasądzenie od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 10.100 złotych, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem, jakiego uległa w dniu 18 maja 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od wskazanej kwoty, od dnia 7 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kwoty 2.417 złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 18 maja 2012 roku, pomiędzy miejscowością G., a miejscowością K. doszło do wypadku drogowego, w którym poszkodowana została powódka zaś sprawca wypadku kierował pojazdem marki V. (...) i na skutek nie zachowania ostrożności doprowadził do zderzenia z pojazdem marki O. (...), którym poruszała się powódka. W wyniku przedmiotowego wypadku śmierć poniosła S. C., kierowca pojazdu marki O. (...). Sprawca wypadku w chwili przedmiotowego zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Na miejsce zdarzenia zostało wezwane pogotowie ratunkowe, które przewiozło powódkę do (...) Centrum Medycznego P. na (...) i po wykonaniu badań głowy, kręgosłupa piersiowego, lędźwiowego RTG kości łokcia i klatki piersiowej, rozpoznano u powódki wstrząśnienia, odmę urazową prawostronną, złamanie żeber, czwartego i piątego po stronie prawej oraz szóstego po stronie lewej, przepuklinę na poziomie L5, S1, stłuczenia kończyny dolnej prawej, stłuczenia kończyny górnej lewej, ogólnego potłuczenia ciała. Powódka była hospitalizowana w szpitalu do dnia 24 maja 2012 roku, po wypisie otrzymała zlecenie kontroli w Poradni Chirurgicznej, a następnie w czerwcu 2012 roku, została skierowana na zabiegi fizjoterapeutyczne i zaś w sierpniu 2012 roku odbyła zalecane zabiegi usprawniające. Leczenie powódki nie zakończyło się z uwagi na ból kończyny górnej, klatki piersiowej i barku. W chwili obecnej powódka czeka na wyznaczenie wizyty u specjalisty z zakresu fizjoterapii. Ponadto w dniu 29 maja 2012 roku odbyła powódka wizytę neurologiczną i specjalista z zakresu neurologii

zalecił kontynuację leczenia usprawniającego pod kontrolą chirurga ortopedy. Wypadek z dnia 18 maja 2012 roku naraził powódkę nie tylko na rozstrój zdrowia fizycznego, ale również wywołał negatywne skutki w sferze psychicznej powódki. Po tym wypadku powódka stała się osobą bierną, przeżyła traumę, z tego powodu że na jej oczach zginęła osoba prowadząca pojazd, w którym poszkodowana przebywała. Od tego też czasu powódka boi się jeździć samochodem. Za każdym razem, gdy mijają miejsca, w których miał miejsce wypadek bardzo się stresuje, powódka nie jest w stanie się wtedy opanować, zaczyna drżeć, a także jest bardzo nerwowa. Na skutek urazów doznanych w wyniku wypadku z dnia 18 maja 2012 roku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim przez okres sześciu miesięcy. Mając zatem na uwadze wszystkie okoliczności oraz negatywne skutki wypadku, jak również utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, żądanie kwoty w wysokości 10.100 złotych tytułem zadośćuczynienia jest w pełni uzasadnione. Ponadto w ocenie powódki kwota 20.000 złotych, którą przyznała powódce strona pozwana, w wyniku tego zdarzenia jest niewspółmierna do doznanej przez powódkę krzywdy i wobec powyższego zadośćuczynienie dalsze w kwocie 10.100 złotych jest w pełni zasadne. Pismem procesowym z dnia 2 marca 2015 roku pełnomocnik powódki zmienił dotychczasowe żądanie pozwu w zakresie punktu pierwszego, co do jego wysokości, w ten sposób, że zamiast zasądzenia kwoty 10.100 złotych, tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami, wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 22.100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 par. 1 Kodeksu cywilnego za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem jakiego uległa powódka U. M. w dniu 18 maja 2012 roku. W uzasadnieniu pisma rozszerzającego żądanie pozwu pełnomocnik powódki podniósł, że dopiero dzięki sporządzonym w toku postępowania sądowego, rzetelnym i bezstronnym opiniom biegłych, które powstały w oparciu o dokumentację medyczną znajdującą się w aktach sprawy i specjalistyczne badanie powódki, pozwoliło to na przyjęcie, iż powódka doznała poważnego uszczerbku na zdrowiu zaś na wcześniejszym etapie postępowania, w świetle zgromadzonego materiału nie było podstaw do ustalenia adekwatnego zadośćuczynienia natomiast obecnie po sporządzeniu opinii przez biegłych sądowych ma możliwość powódka doprecyzowania żądania i w związku, z tym zadośćuczynienie za doznaną krzywdę winno wynosić, jak w piśmie rozszerzającym żądanie pozwu, czyli w kwocie 22.100 złotych. W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 złotych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana potwierdziła, że udzielała ochrony ubezpieczeniowej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce zadośćuczynienie w łącznej wysokości 25.000 złotych, a nadto wypłacił powódce odszkodowanie tytułem kosztów opieki w wysokości 336 złotych oraz kwotę 1.500 złotych tytułem kosztów leczenia. Ponadto strona pozwana podniosła, że powódka nie udowodniła, aby wszystkie wskazane przez nią konsekwencje zdarzenia z dnia 18 maja były następstwem tego zdarzenia, jak również nie wykazała wysokości szkody. Ponadto zarzucił, iż stwierdzone u powódki przepukliny na poziomie L5, S1 nie pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 18 maja 2012 roku w związku, z tym żądanie powódki o wypłatę dalszej kwoty tytułem zadośćuczynienia jest bezzasadne. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił stan faktyczny. W dniu 18 maja 2012 roku pomiędzy miejscowością G., a miejscowością K. doszło do wypadku drogowego w wyniku, którego została poszkodowana powódka U. M. zaś sprawcą przedmiotowego zdarzenia był kierowca kierujący samochodem marki V. (...), który na skutek nie zachowania ostrożności doprowadził do zdarzenia z pojazdem O. (...), którym poruszała się powódka. W wyniku przedmiotowego zdarzenia śmierć poniosła S. C., kierowca pojazdu marki O. (...). Sprawcę przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego oraz stronę pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obowiązująca w dniu zdarzenia. Odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku przyjęła strona pozwana, przeprowadzając postępowanie likwidacyjne i wypłacając powódce tytułem zadośćuczynienia łączną kwotę w wysokości 25.000 złotych. Potwierdzają to zarówno powódka słuchana w charakterze strony na karcie 86a, jak również jest to bezsporne, ponieważ wynika z akt szkodowych strony pozwanej, jak również dołączonych do niniejszych akt sprawy przelewów kwot tytułem zadośćuczynienia na rzecz powódki. Bezpośrednio po tym zdarzeniu pogotowie ratunkowe przewiozło powódkę do (...) Centrum Medycznego P., gdzie powódka przebywała do dnia 24 maja 2012 roku. Podczas pobytu powódki w tym szpitalu wykonano wszelkie badania, zarówno głowy, kręgosłupa piersiowego, lędźwiowego powódki i stwierdzono u powódki stan po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu i blizną pourazową, stan po złamaniu żeber czwartego i piątego po prawej, i szóstego po lewej, odmę urazową prawostronną, stan po złamaniu nasady dalszej kości łokciowej lewej oraz wypuklinę

prążka międzykręgowego L5, S1. Następnie powódka kontynuowała leczenie, zarówno w Poradni Chirurgicznej, jak i w Poradni Neurologicznej oraz po przedmiotowym zdarzeniu przebywała na zwolnieniu lekarskim, a następnie na świadczeniu rehabilitacyjnym przez okres kilku miesięcy od dnia 19 maja 2012 roku do dnia 15 stycznia 2013 roku. Następnie po okresie niezdolności do pracy, powódka powróciła do pracy w (...) Spółka z o.o.w K., wynika to zarówno z przesłuchania powódki, jak i dołączonych dokumentów do akt sprawy, w tym zaświadczenia (...) (...) z dnia 1 października 2013 roku na karcie 67 akt sprawy. Ponadto na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, co wynika z przesłuchania powódki na karcie 86, jak również z zeznań świadków, M. K. na karcie 70 i M. G. na karcie 71 verte, że powódka po przedmiotowym wypadku nadal odczuwała jego skutki. Do chwili obecnej powódka narzeka na bóle dłoni, żeber, narzeka również na stres, nie może wykonywać cięższych prac fizycznych twierdząc, że kręci się jej w głowie i bolą ręce, jest w tej chwili osobą zamkniętą, mimo że kiedyś była osobą wesołą. Przez okres około 4 miesięcy po wypadku powódka wymagała pomocy osoby trzeciej, gdyż nic nie mogła przy sobie zrobić. Przez ten też okres powódka bała się wychodzić na ulicę, stała się bardziej nerwowa i słaba, ponadto bardzo powódka przeżywała śmierć koleżanki z pracy, która zginęła w przedmiotowym wypadku. Opiekowała się powódką po przedmiotowym zdarzeniu jej synowa, która praktycznie robiła wszystkie prace w domu. Ponadto w tym okresie powódka również przeszła zabiegi rehabilitacyjne lewej ręki. Do chwili obecnej powódkę bolą też okolice złamanych żeber i musi również uważać na wykonywanie cięższych prac fizycznych. Z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, M. J. karta 104 akt sprawy wynika, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego z dnia 18 maja 2012 roku powódka doznała urazu głowy, złamania żeber, odmę urazowej, złamania nasady dalszej części łokciowej lewej pourazowej, wypukliny krążka międzykręgowego i wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu pozostającego w związku przyczynowym z tym zdarzeniem biegły sądowy ustalił na 18 procent w zakresie swej specjalności. Według biegłego również wskazane jest kontynuowanie dalszego leczenia usprawniającego w warunkach laboratoryjnych, zaś przebyte urazy mogą predysponować do wcześniejszego rozwoju zmian zwyrodnieniowych, ograniczających ruchomość bierną i czynną w okolicy nadgarstka lewego, mogą pojawić się bóle i zawroty głowy oraz dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego. Natomiast biegły sądowy z zakresu neurochirurgii H. A., karta 154 akt sprawy w swojej opinii przyjął, iż uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z wypadkiem z dnia 18 maja 2012 roku wynosi łącznie 29 procent i w wyniku tego wypadku powódka doznała stanu po urazie czaszkowo-mózgowym i w tym wypadku biegły przyznał 10 procent uszczerbku na zdrowiu, w tym 2 procent trwałego uszczerbku, zaś 8 procent długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Ponadto powódka doznała stanu po urazie klatki piersiowej ze złamaniem żeber 4. i 5. po prawej i 6. po lewej oraz odmą opłucnową pourazową prawostronną, 12 procent trwałego uszczerbku na zdrowiu, ponadto u powódki stwierdził stan po urazie odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa z niewielkim zespołem bólowym typu lumbalii 1 procent długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz stan po urazie lewej kończyny górnej ze złamaniem nasady dalszej kości łokciowej lewej i zespołów bólowych w okolicy nadgarstka w wysokości 6 procent długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegły nadto stwierdził w swojej opinii, że ustalony uszczerbek na zdrowiu dotyczy tylko skutków pourazowych. Ponadto podniósł, że wypadek z dnia 18 maja 2012 roku skutkuje u powódki utrzymującym się zespołem nerwicowym pourazowym typu cerebrastenii pourazowej, a nadto stwierdził, że uraz kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego skutkowało niewielkim zespołem bólowym, który ocenił na 1 procent uszczerbku na zdrowiu. Natomiast biegły sądowy z zakresu psychiatrii, M. Ż., w swojej opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 24 lipca 2014 roku, karta 122 akt sprawy stwierdził, że powódka w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 18 maja 2012 roku doznała długotrwałych zaburzeń adaptacyjnych, które to zaburzenia spowodowały u powódki długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynoszący z przyczyn psychiatrycznych 7 procent. Wprawdzie obecnie powódka nie wymaga dalszego leczenia w związku z wypadkiem z dnia 18 maja 2012 roku i jej stan psychiczny systematycznie się poprawia, niemniej jednak ten stan psychiczny i te zaburzenia trwały przez okres ponad 6 miesięcy, a więc długotrwanie po przedmiotowym wypadku komunikacyjnym. Wobec powyższego, mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny, Sąd zważył, co następuje. Bezspornym jest w sprawie, iż w dniu 18 maja 2012 roku pomiędzy miejscowością G.a miejscowością K. doszło do kolizji wypadku drogowego, w której uczestniczył powódka, jako pasażer samochodu marki o. (...), i w wyniku którego to zdarzenia doszło do szkody na zdrowiu powódki, a przyczyną przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego był kierujący samochodem marki v. (...), który wymusił pierwszeństwo i nie zachował należytej ostrożności doprowadzając do zderzenia z samochodem marki o. (...), w którym jechała powódka. Bezspornym jest również, iż strona pozwana nie kwestionowała okoliczności zdarzenia oraz przyjęła odpowiedzialność z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy

wypadku komunikacyjnego za skutki wypadku przeprowadzając postępowanie likwidacyjne oraz wypłacając powódce łącznie kwotę 25.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza dokumentacji medycznej leczenia powódki, opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii, J., z zakresu psychiatrii, Ż. oraz z zakresu neurochirurgii, A., które to opinie nie były kwestionowane przez strony, Sąd uznał, że wypłacone powódce przez stronę pozwaną świadczenie z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 25.000 złotych jest zbyt niskie, a odmowa wypłaty dalszego zadośćuczynienia niezasadna. Zgodnie bowiem z przepisem artykułu 445 paragraf 1 Kodeksu cywilnego Sąd może w wypadkach wskazanych w artykule 444 przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Ze względu na niewymierność krzywdy określenie w konkretnym przypadku odpowiedniej sumy pozostawione zostało Sądowi, za Sąd, zaś Sąd korzysta z daleko idącej swobody z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Pojęcie krzywdy mieści w sobie wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w postaci doznanych cierpień fizycznych, jak i psychicznych. Przepisy Kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, zaś zadośćuczynienie pieniężne z artykułu 445 paragraf 1 Kodeksu cywilnego ma charakter kompensacyjny. Wysokość zadośćuczynienia musi bowiem przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, wynagrodzić doznany ból i cierpienie. Kwotowe oznaczenie należnego zadośćuczynienia według poglądu zarówno orzecznictwa, jak i literatury prawniczej powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, z uwzględnieniem doznanej krzywdy, jak i aktualnych stosunków majątkowych, co zdaniem Sądu nie podważa w żaden sposób kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Z dokumentacji medycznej leczenia powódki oraz wskazanych wyżej opinii biegłych z zakresu ortopedii, neurochirurgii oraz psychiatrii jednoznacznie wynika, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia z dnia 18 maja 2012 roku powódka doznała dość rozległych obrażeń, w tym między innymi stanu po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu i blizną pourazową, stanu po złamaniu żeber 4. i 5. po prawej i 6. po lewej, odmę urazową prawostronną, stan po złamaniu nasady dalszej kości łokciowej lewej oraz wypuklinę krążka międzykręgowego. Biegli określili w tym wypadku trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 18 procent i określił to biegły z zakresu ortopedii i traumatologii, M. J., zaś biegły z zakresu neurochirurgii, H. A., określił wysokość uszczerbku na zdrowiu doznanego przez powódkę w wyniku tego zdarzenia w wysokości 29 procent, z tym że w wysokości 29 procent mieści się również uszczerbek na zdrowiu, który przyjął biegły J., a zatem należy przyjąć, że łączny uszczerbek z opinii biegłych J. i A. pozostający w związku przyczynowym z wypadkiem powódki z dnia 18 maja 2012 roku wynosi łącznie 29 procent, w tym 18 procent jest to trwałe uszczerbek na zdrowiu określony w opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii M. J.. Natomiast z opinii biegłego z zakresu psychiatrii M. Ż. wynika, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu, który doznała powódka i które zaburzenia powodował przez okres 6 miesięcy po przedmiotowym wypadku, wynosi 7 procent. Nadto należy wskazać, że z opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurochirurgii wynika również, iż nadal u powódki wskazane jest kontynuowanie leczenia usprawniającego w warunkach ambulatoryjnych, zaś przebyte urazy w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 18 maja 2012 roku mogą predysponować do wcześniejszego rozwoju zmian zwyrodnieniowych ograniczających ruchomość bierną i czynną okolicy nadgarstka lewego, mogą też w związku z tym pojawić się bóle i zawroty głowy oraz dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego. Ponadto z przesłuchania świadków, jak również z przesłuchania powódki, wynika, że nadal ona odczuwa skutki przedmiotowego zdarzenia. Nadal ma bóle głowy, rąk, nadal nie może wykonywać większych prac fizycznych, jak również często odczuwa bóle w okolicy złamanych żeber. Ponadto z przesłuchania powódki, jak również świadków, wynika jednoznacznie, że po przedmiotowym zdarzeniu powódka wymagała przez okres kilku miesięcy, w tym wypadku, co najmniej dwóch miesięcy, pomocy osób trzecich przy codziennych pracach, jak również wymagała takiej pomocy przy, w pracach związanych z jej opieką. Zatem mając wszystkie podniesione wyżej okoliczności, w tym rozmiar doznanych przez powódkę cierpień fizycznych i psychicznych, ich długotrwałość, konieczność ograniczenia przez dłuższy okres czasu aktywności życiowej, konieczność opieki przez okres kilku miesięcy przez osoby trzecie i pomocy w sprawach dnia codziennego, przebyłą rehabilitację, okres zwolnienia lekarskiego i świadczeń rehabilitacyjnych, które trwały u powódki przez prawie 8 miesięcy, zaburzeń i stanów lękowych stwierdzonych w opinii biegłego psychiatry, a nadto stwierzonego uszczerbku na zdrowiu przy przyjęciu uszczerbku w wysokości 29 procent stwierzonego w opinii biegłego J. i biegłego A. oraz długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7 procent przyjętego przez biegłego z zakresu psychiatrii, co daje nam łącznie 36 procent uszczerbku na zdrowiu, Sąd uznał za odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego należnego powódce łącznie kwotę 47.100 złotych. W związku z powyższym ustaloną

wysokość zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 47.100 złotych należało pomniejszyć o kwotę 25.000 złotych, którą strona pozwana wypłaciła powódce w toku postępowania likwidacyjnego, a w związku z tym należało zasądzić na rzecz powódki od strony pozwanej tytułem zadośćuczynienia dalszą kwotę w wysokości 22.100 złotych w zakresie, jaka wynika z rozszerzenia powództwa przez stronę powodową. Od powyższej kwoty 22.100 złotych Sąd uwzględnił odsetki od kwoty 10.100 złotych od dnia 14 grudnia 2012 roku zgodnie z żądaniem powódki wynikającym z pisma procesowego z dnia 2 marca 2015 roku zmieniającego żądanie pozwu, w którym pełnomocnik powódki domagał się zasądzenia ustawowych odsetek liczonych od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty. Zaś, co, do pozostałej kwoty rozszerzonej w wysokości 12.000 złotych Sąd uwzględnił odsetki od dnia 18 marca 2015 roku do dnia zapłaty, to jest od dnia następnego po doręczeniu pisma rozszerzającego żądanie pozwu pełnomocnikowi strony pozwanej, które miało miejsce w dniu 17 marca 2015 roku, karta 201 akt sprawy. Ponadto odnośnie odsetek od kwoty 10.100 złotych, należało je uwzględnić, jak już wcześniej Sąd wskazał, od dnia 14 grudnia 2012 roku na podstawie artykułu 455 Kodeksu cywilnego w związku z artykułem 481 Kodeksu cywilnego, mając na uwadze, iż pismem z dnia 6 sierpnia 2012 roku powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty tytułem zadośćuczynienia kwoty w wysokości 70.000 złotych, zaś w odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej przyznał, że przedmiotowe pismo, wezwanie do zapłaty wraz ze zgłoszeniem szkody strona pozwana otrzymała w dniu 13 sierpnia 2012 roku. Należy też wskazać, że termin wymagalności świadczeń z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej określa przepis artykułu 817 Kodeksu cywilnego w związku z artykułem 14 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Dziennik Ustaw z 2003 roku numer 124 pozycja 1152 ze zmianami zgodnie, z którymi Zakład Ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W związku z tym, skoro takie wezwanie do zapłaty miało miejsce w przedmiotowej sprawie pismem z dnia 6 sierpnia 2012 roku otrzymanym, jak już Sąd wskazał, przez stronę pozwaną w dniu 13 sierpnia 2012 roku, a zatem zasądzenie i uwzględnienie odsetek od kwoty 10.100 złotych od dnia 14 grudnia 2012 roku było w pełni zasadne. W sprawie natomiast należy stwierdzić, że brak jest okoliczności wskazanych w artykule 14 ustęp 2 wyżej wymienionego przepisu rozporządzenia, przepraszam, wyżej wymienionego przepisu ustawy z dnia 22 maja 2003 roku uniemożliwiającej wypłatę świadczenia powódce w terminie 30 dni. Dalej idące powództwo podlegało oddaleniu w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 12.000 złotych, gdyż z pisma powódki rozszerzającego żądanie pozwu z dnia 2 marca 2015 roku wynikało, że domaga się ona kwoty 12.000 złotych odsetek od dnia 14 grudnia 2012 roku, zaś Sąd uznał, że odsetki w tym zakresie winny być naliczone dopiero od dnia 18 marca 2015 roku, to jest, co wskazał wyżej, od dnia następnego po doręczeniu pełnomocnikowi strony pozwanej pisma rozszerzającego żądanie pozwu. A zatem, za ten okres odsetki są nienależne powódce w związku, z czym, skutkowało to oddaleniem powództwa w tym zakresie. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie artykułu 98 Kodeksu postępowania cywilnego oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie Dziennik Ustaw z dnia 3 października 2002 numer 163 pozycja 1348 ze zmianami. I na koszty procesu w wysokości 4.856 złotych 20 groszy składa się kwota 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego, kwota 505 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz kwoty poniesione przez powódkę tytułem kosztów opinii biegłych sądowych, a to kwota 675 złotych 60 groszy na rzecz biegłego sądowego M. J., karta 113 akt sprawy oraz kwota 675 złotych 60 groszy na rzecz biegłego sądowego H. A., karta 174 akt sprawy, a nadto kwota 600 złotych tytułem opłaty sądowej uiszczonej przez powódkę od rozszerzonego powództwa. Wobec powyższego mając na uwadze całokształt zebranego materiału dowodowego Sąd orzekł, jak w sentencji. To wszystko.(...)

[koniec części 00:47:32.022]